ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci **žalobce: Městys Bohdalov,** se sídlem Bohdalov 250, zast. JUDr. Ing. Zdeňkem Hrabou, advokátem se sídlem Kamlerova 795, Říčany u Prahy, proti **žalovanému: Finanční ředitelství v Brně**, se sídlem nám. Svobody 4, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2008, č. j. 21930/08-1700-708238, ve věci odvodu za porušení rozpočtové kázně, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 10. 2010, č. j. 29 Ca 34/2009 - 55,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2008, č. j. 21930/08-1700-708238. Žalovaný v právě citovaném rozhodnutí zamítl stěžovatelovo odvolání proti platebnímu výměru Finančního úřadu ve Žďáru nad Sázavou ze dne 20. 5. 2008 č. 25/2008, č. j. 58370/08/351980/5197, kterým byl

stěžovatelovi uložen odvod za porušení rozpočtové kázně podle § 44a odst. 3 písm. b), odst. 4 písm. c) a odst. 8 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „rozpočtová pravidla“), ve výši 4 340 016 Kč.

V nyní posuzované věci stěžovatel uzavřel se Státním fondem životního prostředí České republiky (dále jen „Státní fond životního prostředí“) smlouvu č. 01900431 o poskytnutí finančních prostředků ze Státního fondu životního prostředí jako dotaci na provedení odbahnění rybníka Dolnomlýnský v obci Bohdalov. Maximální výše dotace byla stanovena na 17 602 900 Kč, tedy jako 80 % základu pro stanovení dotace, který činil 22 003 600 Kč. Ze smlouvy plyne, že pokud skutečné náklady dotované akce budou nižší než základ pro stanovení dotace (tj. nižší než 22 003 600 Kč), stěžovatel obdrží dotaci ve výši 80 % skutečných nákladů. Naopak, pokud budou skutečné náklady dotované akce vyšší než základ pro stanovení dotace, maximální výše dotace se nemění.

K provedení dotované akce uzavřel stěžovatel smlouvu o dílo č. 16/2004 ze dne 10. 6. 2004, na jejímž základě měla AQUASYS, spol. s r. o., jako zhotovitel díla předmětný rybník odbahnit. AQUASYS, spol. s r. o., si pak v souvislosti s prováděním tohoto díla smluvně zajistila subdodavatele.

Finanční úřad ve Žďáru nad Sázavou a žalovaný na základě provedené kontroly dospěl k závěru, že stěžovatel v závěrečném vyhodnocení dotované akce určeném Státnímu fondu životního prostředí vyčíslil skutečně vynaložené náklady na provedení odbahnění rybníka ve výši 22 003 605,50 Kč. Nezohlednil zde však, že od společnosti AQUASYS, spol. s r. o., a jejího subdodavatele při odbahnění rybníka přijal částku ve výši 5 425 000 Kč, která přímo souvisela s prováděním odbahnění. Dle finančních orgánů se jednalo o smluvní příjmy za pronájem stěžovatelových pozemků za účelem provádění odbahnění a příjmy za uložení přebytečné zeminy odtěžené ze dna rybníka na stěžovatelův pozemek. Po jejich započtení by dle správců daně činily skutečně vynaložené náklady na provedení dotované akce pouze 16 578 605,50 Kč, stěžovateli tak vznikl nárok na čerpání dotace jen ve výši 13 262 884,40 Kč (jako 80 % z částky skutečně vynaložených nákladů 16 578 605,50 Kč). Na základě těchto zjištění vydal Finanční úřad ve Žďáru nad Sázavou výše uvedený platební výměr ze dne 20. 5. 2008 č. 25/2008, č. j. 58370/08/351980/5197, kterým byl stěžovateli uložen odvod za porušení rozpočtové kázně.

Rozhodnutí žalovaného stěžovatel napadl žalobou. Krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že nemohl přisvědčit námitce, že finanční orgány řádně nevymezily právní rámec vztahu mezi stěžovatelem a Státním fondem životního prostředí. Krajský soud konstatoval, že z obou rozhodnutí, jež byla napadena před krajským soudem, jednoznačně vyplývá, že tento vztah se řídil smlouvou o poskytnutí dotace, rozhodnutím ministra životního prostředí ze dne 13. 9. 2004, č. 01900431, o poskytnutí dotace ze Státního fondu životního prostředí

a směrnicí Ministerstva životního prostředí o poskytování finančních prostředků ze Státního fondu životního prostředí České republiky č. ZP01/99.

Krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí dospěl k závěru, že stěžovatel nabyl z titulu objednatele díla odbahnění rybníka finanční prostředky od zhotovitele tohoto díla a jeho subdodavatele z dalších smluvních vztahů, které však již byly zohledněny v závazných podkladech smlouvy o poskytnutí dotace i ve smlouvě o dotaci samotné. Tyto finanční prostředky přijal na jiný účet než na účet určený pro dotovanou akci a při závěrečném vyhodnocení dotované akce takto získané prostředky nepřiznal. Dle krajského soudu je evidentní, že prostředky z nájemních smluv se zhotovitelem díla a jeho subdodavatelem a smlouvy o uložení zeminy na pozemku stěžovatele byly získány v přímé souvislosti s prováděním dotované akce. Krajský soud ocitoval čl. I. bod 2 smlouvy o dílo č. 16/2004 ze dne 10. 6. 2004 mezi stěžovatelem a AQUASYS, spol. s r. o., jehož obsah je následující: „*Zhotovitel je povinen v rámci předmětu smlouvy provést veškeré práce, dodávky, služby a výkony, kterých je potřeba trvale nebo dočasně k zahájení, dokončení a předání předmětu smlouvy, k jeho úspěšné kolaudaci a uvedení do řádného provozu, a to v souladu s platnými normami, přepisy a touto smlouvou.*“ Konstatoval přitom, že pokud došlo v souvislosti s prováděním dotované akce k uzavření dalších smluvních vztahů, byť z pohledu čl. I. bodu 2 citované smlouvy nadbytečně, je logické, že příjmy z těchto smluvních vztahů musely být stěžovatelem zohledněny při konečném vyhodnocení akce.

Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že cenové parametry nejsou a nemohou být kritériem hodnocení nesplnění závazku stěžovatele ze smlouvy o poskytnutí dotace, když čl. V. bod 11. této smlouvy stanoví, že při stanovení konkrétní částky, jež má být vrácena, je třeba zhodnotit míru nesplnění závazku a dopad na plnění základního účelu akce (tj. dosažení věcných a ekologických parametrů akce v řádné lhůtě). Odkázal na vypořádání předchozí námitky a konstatoval, že stěžovatelův odkaz na čl. V. bod 11. smlouvy je nepřípadný, jelikož k pravomoci správce daně se vyjadřuje čl. V. bod 12. smlouvy. S odkazem na § 44a odst. 8 rozpočtových pravidel zdůraznil, že daňové orgány vystupovaly ve vztahu k žalobci z pozice správce daně a postupovaly podle zvláštního právního předpisu – zákona o správě daní a poplatků.

Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel kasační stížností, v níž uvedl, že na realizaci odbahnění rybníka Dolnomlýnský proběhla veřejná soutěž, která byla vyhlášena v souladu se smlouvou o poskytnutí dotace mezi stěžovatelem a Státním fondem životního prostředí podle fondem schválené dokumentace. Součástí této dokumentace včetně rozpočtu bylo dočasné uložení odpadu – vytěženého bahna na pozemku stěžovatele. Při odpovídajícím úsilí ze strany Státního fondu životního prostředí bylo již od počátku zřejmé, že část pozemků nezbytných pro stavbu bude pronajata od stěžovatele, stejně jako pozemky pro likvidaci odpadu. Užití dotace tímto způsobem je naprosto obvyklé a navíc ve veřejné soutěži nebylo uvedeno, a uchazeči s tím ani nepočítali, že pozemky pro dočasné uložení bahna

budou poskytnuty zdarma. Bylo by to i proti rozhodnutí Státního fondu životního prostředí o poskytnutí dotace. Výše uvedené náklady stavby tak nejsou vyloučeny z dotace podle ustanovení pátého odstavce bodu 4. smlouvy č. 01900431 o poskytnutí dotace ze Státního fondu životního prostředí.

Stěžovatel dále namítl, že pokud krajský soud vyšel z čl. I. bodu 2 smlouvy o dílo, neznamená to nic pro posuzovaný případ. V souladu s tímto ustanovením si zhotovitel zajistil subdodavatele a ten si pak zajistil naplnění podmínek schválené dokumentace a poskytnutí dotace předpokládaným úplatným smluvním vztahem s majitelem příslušných pozemků. To uvedené ustanovení smlouvy nevylučuje, naopak předpokládá.

V další kasační námitce stěžovatel vytknul krajskému soudu a finančním orgánům, že vyšly z předpokladu, že dotované dílo – odbahnění rybníka realizoval stěžovatel. Tak tomu ovšem není, jelikož realizaci prováděla společnost, která vyhrála veřejnou soutěž.

Stěžovatel je toho názoru, že v dané věci zcela správně oddělil nakládání s obecním majetkem (jeho pronájem, respektive zapůjčení na likvidaci odpadu) od dotované akce spočívající v odbahnění rybníka. Za správu vlastního majetku je obec odpovědná svým občanům, za využití dotace pak státu. Jde tedy o naprosto rozdílné povinnosti, které mají také jiný dopad v účetnictví stěžovatele. Jejich slučování je v rozporu se zásadami pro hospodaření obcí i s poskytnutou dotací.

Stěžovatel uzavřel, že vyměření vrácení části dotace je v rozporu jak s podmínkami dotace ze Státního fondu životního prostředí, tak se zásadami hospodaření obcí s obecním majetkem, a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Společně s kasační stížností požádal stěžovatel o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že závěry krajského soudu vyjádřené v jeho rozhodnutí jsou zcela správné. Inkasem nájemného vznikl stěžovateli jakožto příjemci dotace další příjem v souvislosti s realizovanou dotovanou akcí. Stát poskytnutím dotace sleduje veřejný zájem na provedení dotované akce a příjemci dotace tak pomáhá uhradit část nákladů na její provedení. Stát poskytuje dotaci s tím, že příjemce dotace bude postupovat maximálně hospodárně a minimalizuje tím vznik nezbytně nutných nákladů na provedení akce. V žádném případě nemá dotace sloužit k tomu, aby její příjemce realizoval zisk v souvislosti s dotovanou akcí. Žalovaný navrhl, aby byla kasační stížnost ze strany Nejvyššího správního soudu zamítnuta.

Nejvyšší správní soud na úvod předestírá, že o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti rozhodl zdejší soud usnesením ze dne 10. 2. 2011, č. j. 9 Afs 7/2011 - 82, jímž odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznal.

Nejvyšší správní soud při samotném přezkumu námitek uplatněných v kasační stížnosti nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem. Důvod kasační stížnosti odpovídá důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Zdejší soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zkoumal při tom, zda napadené usnesení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a odst. 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce, že pokud krajský soud vyšel z čl. I. bodu 2 smlouvy o dílo č. 16/2004 na odbahnění rybníka mezi AQUASYS, spol. s r. o., a stěžovatelem, který zní: „*Zhotovitel je povinen v rámci předmětu smlouvy provést veškeré práce, dodávky, služby a výkony, kterých je potřeba trvale nebo dočasně k zahájení, dokončení a předání předmětu smlouvy, k jeho úspěšné kolaudaci a uvedení do řádného provozu, a to v souladu s platnými normami, přepisy a touto smlouvou*," neznamená to nic pro daný případ. Dále stěžovatel uvedl, že uvedené ustanovení smlouvy nevylučovalo, naopak předpokládalo, aby si zhotovitel zajistil subdodavatele, který zajistil naplnění podmínek schválené dokumentace úplatným vztahem s majitelem pozemků. Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud nedospěl k závěru, že by dané ustanovení smlouvy vylučovalo možnost sjednat si subdodavatele nebo možnost subdodavatele vstupovat do dalších smluvních vztahů, stěžovatelovým výtkám v tomto směru není možno dát za pravdu, jelikož směřují proti závěrům, které krajský soud ani neučinil. Jediné hodnocení, které krajský soud ve vztahu k čl. I bodu 2 citované smlouvy učinil, je, že z pohledu tohoto ustanovení ve smlouvě došlo k uzavření dalších vztahů mezi AQUASYS, spol. s r. o., a jejím subdodavatelem nadbytečně, tím se ovšem jakkoli nevyjádřil k nemožnosti takových ujednání.

Nedůvodná je i námitka, že krajský soud vyšel z toho, že stěžovatel realizoval dotované dílo – obahnění rybníka, ačkoli tomu tak ve skutečnosti nebylo, jelikož tuto akci realizovala společnost, která vyhrála veřejnou soutěž. Krajský soud ve svých hodnoceních žalobních námitek důsledně reflektoval, že stěžovatel uzavřel na straně objednatele smlouvu o dílo na odbahnění rybníka, když na straně zhotovitele tohoto díla stála obchodní společnost, která si smluvně zajistila ještě subdodavatele. Ve svém rozhodnutí se pak krajský soud zabýval skutečností, že od takto určeného zhotovitele díla a jeho subdodavatele stěžovatel získal plnění, které dle krajského soudu souviselo s dotovanou akcí, a hodnocením, zda taková plnění měla být promítnuta do skutečných nákladů dotované akce. Z rozhodnutí krajského soudu ovšem žádným způsobem neplyne, že by měl dotované dílo fyzicky provést sám stěžovatel. Krajský soud se vzhledem k uplatněným námitkám ani nebyl povinen zabývat otázkou, kdo konkrétně provedl práce při realizaci odbahnění rybníka, a tuto otázku tak neřešil. Stěžovatelova námitka je tak nedůvodná, jelikož krajský

soud se vytýkané nepřesnosti, že stěžovatel sám realizoval dotované odbahnění rybníka, nedopustil, naopak správně zhodnotil skutečnost, že na odbahnění rybníka byla uzavřena stěžovatelem jako objednatelem smlouva o dílo.

Co se týká ostatních námitek uplatněných v kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud konstatuje, že jsou dle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustné. Dle tohoto ustanovení není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs 134/2005 - 43, publikovaného pod č. 685/2005 Sb. NSS (všechna níže citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), v dané souvislosti vyplývá, že „*Ustanovení § 104 odst. 4 in fine s. ř. s. brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřípustné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, zveřejněný pod č. 419/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). Pojem „důvody“, užitý v ustanovení § 104 odst. 4 in fine s. ř. s., které navazuje na ustanovení § 103 s. ř. s., tak v případě kasačních stížností proti rozhodnutím krajských soudů o žalobách proti rozhodnutí správního orgánu zřetelně odkazuje na tentýž pojem užitý v § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. při formulaci toho, jaký obsah mají mít žalobní body žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, a vede k jednoznačnému závěru, že v řízení o kasační stížnosti jsou zásadně nepřípustné jiné důvody než ty, které se opírají o skutkové a právní důvody uvedené v žalobě (skutkové důvody, tj. relativně ucelená tvrzení o podstatných rysech skutkového stavu, jenž je základem určité právní výtky, nelze směšovat s uplatňováním skutečností před soudem, tedy s přednášením tvrzení o jednotlivostech či dílčích skutkových aspektech skutkových důvodů nebo jiných rozhodných skutkových okolností – zákaz uplatnění skutkových novot v řízení o kasační stížnosti je, zejména vzhledem k tomu, že krajský soud jedná ve správním soudnictví v plné jurisdikci, upraven v § 109 odst. 4 s. ř. s.; viz k tomu již zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, zveřejněný pod č. 419/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). Důvody kasační stížnosti tedy lze opřít jen o takové konkrétní právní či skutkové důvody, jež byly v řízení před krajským soudem přípustně uplatněny (viz § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), a tedy alespoň v základních rysech v žalobních bodech obsažených v žalobě či jejím včasném rozšíření formulovány a případně dále (i po uplynutí lhůty k podání či rozšíření žaloby) upřesněny či podrobněji rozvedeny, aniž by tím byly rozšiřovány; to platí jen za předpokladu, že uvedené právní či skutkové důvody stěžovatel mohl v žalobě či jejím včasném rozšíření uplatnit. (srov. nepublikované usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2005, č. j. 7 Azs 329/2004 - 48).*“ Vzhledem k tomu, že další kasační námitky nemají svůj předobraz v námitkách uplatněných v řízení před krajským soudem a zcela bezpochyby bylo takové námitky možno uplatnit již před krajským soudem, nemohl se jimi Nejvyšší správní soud právě s odkazem na § 104 odst. 4 *in fine* s. ř. s. meritorně zabývat. Zmiňovaná nepřípustnost jednotlivých kasačních námitek je rozebraná níže.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že součástí dokumentace k veřejné soutěži na odbahnění rybníka Dolnomlýnský, kterou schválil Státní fond životního prostředí, bylo dočasné uložení vytěženého bahna na pozemku stěžovatele. Již od počátku tak mělo být Státnímu fondu životního prostředí zřejmé, že část pozemků nezbytných pro stavbu bude pronajata od stěžovatele a v zadání veřejné soutěže nebylo uvedeno, a uchazeči s tím ani nepočítali, že pozemky pro dočasné uložení bahna budou poskytnuty zdarma. Dle stěžovatele by to bylo i proti rozhodnutí Státního fondu životního prostředí o poskytnutí dotace. Stěžovatel touto námitkou podporuje jím zastávaný názor, že do skutečných nákladů provedení dotované akce nelze jakkoli promítat příjmy získané od AQUASYS, spol. s r. o., jakožto zhotovitele ve smlouvě o dílo na odbahnění rybníka, ani od jejího subdodavatele, které dle žalovaného i krajského soudu souvisí s dotovanou akcí. Nejvyšší správní soud považuje na tomto místě za nutné uvést, že jediná zmínka o projektové dokumentaci uvedená v žalobě ke krajskému soudu je v bodě I. odst. 6 žaloby, kde stěžovatel tlumočí závěry žalovaného, když uvádí toto: „*Dále měl žalobce porušit smlouvu tím, že uložil vytěžený sediment dle zpracované projektové dokumentace na pozemku 1952/1.*“ Zdejší soud zastává ten názor, že právě uvedená pasáž ze žaloby neobsahuje žádnou polemiku s rozhodnutím žalovaného, pouze parafrázi části rozhodnutí žalovaného, z níž ovšem není patrno, co stěžovatel žalovanému vytýká. V žádném případě pak neobsahuje ani náznak námitky uplatněné v kasační stížnosti, která je uvedena v úvodu tohoto odstavce. Nejvyšší správní soud zároveň nespatřuje jediný důvod, který by stěžovatelovi bránil uplatnit tuto námitku v řízení před krajským soudem. O všech skutkových okolnostech, o které se tato námitka opírá, totiž stěžovatel musel vědět již v době, kdy sepisoval svoji žalobu ke krajskému soudu – podklady k veřejné soutěži, projektová dokumentace na odbahnění rybníka, smlouva o poskytnutí dotace mezi Státním fondem životního prostředí a stěžovatelem byly zcela jistě vypracovány ještě před podáním žaloby. Uvedenou námitku tak stěžovatel mohl uplatnit již v řízení před krajským soudem, to však neučinil a poprvé ji uplatňuje až v kasační stížnosti, kde ji musí Nejvyšší správní soud dle § 104 odst. 4 *in fine* s. ř. s. hodnotit jako nepřípustnou.

Zcela shodné závěry platí i pro kasační námitku, že stěžovatel zcela správně oddělil nakládání s obecním majetkem od dotované akce spočívající v odbahnění rybníka, jelikož jde o naprosto rozdílné povinnosti, které mají také jiný dopad v účetnictví stěžovatele. Jejich slučování by dle stěžovatele bylo v rozporu se zásadami pro hospodaření obcí i s poskytnutou dotací. Nejvyšší správní soud ani zde nenalezl žádnou paralelu této námitky v žalobě ke krajskému soudu. Přitom lze soudit, že i tuto námitku bylo možno uplatnit v žalobě a nečekat s jejím uplatněním až na kasační stížnost, jelikož nevychází ze žádných skutečností, které by nastaly až po podání žaloby ke krajskému soudu, a nejsou zde ani jiné překážky, které by bránily uplatnění této námitky již před krajským soudem. Ust. § 104 odst. 4 *in fine* s. ř. s. nalezne svou aplikaci i ve vztahu k této kasační námitce a pro její nepřípustnost ji není možno věcně projednat.

Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že v kasační stížnosti byla uplatněna námitka, že krajský soud a finanční orgány vyšly z předpokladu, že dotované dílo – odbahnění rybníka realizoval stěžovatel. Tak tomu dle stěžovatele není, jelikož realizaci prováděla společnost, která vyhrála veřejnou soutěž. Ve vztahu k rozhodnutí krajského soudu byla ze strany zdejšího soudu tato námitka vypořádána výše. Ve vztahu k rozhodnutím finančních orgánům je tato námitka dle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná, jelikož nebyla uplatněna v žalobě ke krajskému soudu, ačkoli jejímu uplatnění nic nebránilo.

Nejvyšší správní soud proto na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že námitky uplatněné v kasační stížnosti, které jsou přípustné, nejsou důvodné. Kasační stížnost tak není důvodná a zdejší soud ji dle § 110 odst. 1, věty druhé, s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení náklady, které by překračovaly jeho běžnou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. srpna 2011

JUDr. Radan Malík
předseda senátu